

„Danstereu“
 et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,
 udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
 Blair, Nebr.

„Danstereu“ udkommer hver Tirsdag og Fredag.
 Pris pr. Aargang i de Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forstod. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
 Blair, Nebr.

„Danstereu“ ledes indtil videre af Past. A. M. Andersen som Direktionsformand.

Alle Indsendelser — Afskrifter, Fortættelser og Korrespondancer sendes til Past. A. M. Andersen, Rt. 1, Irene, South Dakota.

Rheder sendes direkte til „Danstereu“, Dr. D., Blair, Nebr.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danstereu“

Bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Oplyselse modtages af Abgiverne og al Gaeld er betalt, i Overensstemmelse med de Forenede Staters Postlove.

Naar Leserne henvender sig til Fjolt, der averterer i Bladet, enten for at lase hos dem eller for at faa Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale, at de faa Avertissementet i dette Blad. Det vil vare til Genbidig Rette.

Adressforandring.

Fra 1. August er Redaktør A. M. Andersens Adresse: Blair, Nebr.

Pave Leo den 13.

Pave Leo den 13. er død. Det vil ikke alene vare en sorgelig Begivenhed for alle Katholiker, der med god Grund faa op til Pave Leo som deres overste aandelige Fjeter og Leder, men en Verdensbegivenhed, om hvis Følger det ikke er let at gæse sig nogen Forestilling. Da Leo den 13.s Forgænger, Pave Pius den 9., i 1878 afgit ved Døden, var Pavenagtigens Betydning i Verden gaet stærkt tilbage. Pavenes verdslige Herredømme var brudt, og Pave Pius havde, trods sine mange fortrinlige Egenskaber, ikke den aandelige Myndighed og Kraft, der udfordredes til under de ugunstige Forhold at have Pavestolens sjøntende Anseelse. Dette skulde derimod i forbaasende Grad lyktes hans snilde og dugtige Efterfølger.

Da Joachim Vincens Pecci den 18. Februar 1878 valgtes til Pave, var hans An som en fintbanned, from, men tillige snild og dugtig Diplomat allerede grundfæstet. Han, der tilhørte en gammel adelig italiensk Slægt, blev født den 2. Mars 1810, og da han tidligt røpede et ualmindeligt Nemme og stor naturlig Begavelse, blev han bestemt for den gejstlige Stand. I det af Jesuiterne ledede Collegium Romanum udmærkede han sig i alle Fag og viste tillige et ikke ringe Talent som latin Digter. Allerede da han var 22 Aar, tog han theologisk Doktorgrad og blev fem Aar efter Dr. juris utraque ved Universitetet i Rom.

Han blev nu Husprælat hos Pave Gregor den 16. og snart efter blev han af denne sendt i et Slags diplomatisk Mission til Venedig for at sætte en Stopper for det tilfældige Røveruæjen, hvilket ogsaa lykkedes ham. Allerede faa Aar efter finder vi ham som titulær Biskop og pavelig Nuntius ved Hoffet i Venedig. Her vandt han under sit treaarige Ophold faa stor Udfest ved sin fine Dannelse og aandsfulde Eftværdighed, at Kong Leopold antefalede ham til Kardinalhatten. Denne Værdighed naaede han dog først i 1853 men var forinden flere Aar Værdibiskop i Perugia, hvor han ligeledes gjorde sig særdeles opmærksom blot af Gejstlighed men ogsaa af den store Befolkning. I 1877 var han bleven Cammerlengo og ledeste som saadan Forhandlinger paa Konklavet efter Pave Pius Død, i hvilket han selv valgtes til Pave. Han antog som saadan Navnet Leo den 13.

Hvad det for den nye Pave gjaldt om, var at rejse Pavestolens suntnede Anseelse, det var ikke den, der skulde vandre Magterne om Gjæld, men Magterne skulde trænge til Hjælp hos den. Og dette Maal lykkedes for en stor

Del for den snilde Pave. Overfor Kongeriget Italien gav han ikke Kæb, han vedblev og vilde, indtil Pavenes verdslige Ragt genoprettedes, vedblive at vare „Fangen i Vatikanet“. Men han forstod da ogsaa at vinde Jndsyndelse i selve Kvirinalet. En stor Sejr for Paven var det, da Bismarck overfor ham maatte opgive sin i 1875 med saa stor Energi begyndte Kulturkamp. I 1885 bad Bismarck endog Paven om at vare Voldsigtsdommer i Striden mellem Østland og Spanien om Katalinerne. Denne mæglende Stilling har Paven flere Gange haft Værdighed til at øve. Den fransk-russiske Alliance er sikret for en stor Del hans Værk, og han forstod ogsaa at oprette den diplomatiske Forbindelse mellem Pavestolen og Rusland og trods de franke Republikaneres hidige Angreb paa Katholicismen at vedligeholde et venstabeligt Forhold til den franke Republik, idet han undgik tidligere Pavers Fejl kun at ville anse det legitime Kongedømme som havende sin Ragt fra Gud.

Pave Leo, der i sin Politisk stillede sig til Thomas af Aquinos Lære, var paa det sociale Omraade en Tilhænger af Frans af Assisis milde menneftelrige og ægte kristelige Anskuelse. Han interesserede sig stærkt for den socialtillidte Bevægelse, som han mente faa langt fra behøvede at vare kristendomsfjendt, at den tværtimod vel lod sig omforme paa kristelig, sjarligt katolsk Grundlag. Og saa sine videnskabelige Interesser lagde Pave Leo for Dagen ved at give Historikerne Udgang til det videnskabelige Arbejde, hvilket har været og fremdeles vil kunne blive til stor Gaad for Historieforningerne.

Pave Leo virkede ikke blot ved sin Energi og sin diplomatiske Behændighed. Det var selve hans Personlighed med dens ejendommelige aandsfulde og fine Stønhed, dens Blanding af dug Fremhed, sjældnen Renhed og ægte Menneftelighed, der fængslede og fortryllede alle, der kom i hans Nærhed. Og selv i sin høje Alder forstod han, som ved de store Secularfestligheder i Anledning af Aarhundredefestet, at optræde med al den fornemme Værdighed, der sommer sig for den, der efter den katolske Kirkes Lære er Guds Statholder paa Jorden. Intet Under, at Roms Befolkning forsgude ham. Leo den 13. var, stant „Fange i Vatikanet“, i mange Aar mere Konge i Rom end den virkelige Konge i Kvirinalet.

Vil hans Efterfølger — hvem det saa bliver — kunne tage denne stotte Afd op efter ham og stride fremad med det Maal for Øje, som Pave Leo altid stræbte frem efter men ikke naaede, at genoprette Pavenes verdslige Ragt, ikke ved Stædighed men ved Alogskab og Milddhed?

Luthers Breve.

I.

Naar man vil læse en eller anden historisk Person at kende, kan man jo gennem forskellige Skrifter og Afskrifter finde tilstrækkelig Oplysning om vedkommendes ydre Livshistorie, om de Hovedtanter, han har haaret hos sig og søgt at realisere paa forfællig Maade, ligesaa vel om hans Forhold til og Paavirkning paa hans Samtid. Men vil man ligesom lære Luthers selv at kende saaledes at han i livsdygtig Virkelighed kan træde frem i en med alle sine individuelle Egenskaber, ja, saa kan dette ikke onnaas, uden at han til Eftertiden har efterladt en righoldig Samling Skrifter, hvor han ikke blot har givet en rent objektiv Fremstilling af et eller andet, men hvor han tillige selv ved forskellige Overbejelser og dels ved at navne forskellige Fakta, vedrørende hans eget personlige Liv, har stillet sin egen Subjektivitet saaledes frem, at han ligesom giver et Stykke af sig selv. Dette sidste finder sjarlig Sted i Brevlitteraturen; en Mand's Brev, ikke blot de mere officielle, men tillige navnlig de, der er bleven til indenfor Slægtstobets og Venstobets Ramme, er en meget betydelig og værdifuld Faktor til Bestemmelsen af vedkommendes Personlighed med alle dens individuelle Egenskaber. Og nu er det saa heldigt for os, at vor store Kirkefader Morten Luther har efterladt os henved 3000 Breve, adresserede næsten til alle mulige, til Venner og Fjender, til Konger og Fjortier, til Hustru og Børn og saaledes fremdeles, Breve tilfæaa, i hvilke en stor

fidighed er repræsenteret, og som derfor er en uovertræffelig Skat for os til at kende os et levende virkeligt Billede af den store Reformator. Hans Theologi og reformatoriske Tanter finder vi rigt udviklede, idet de allerfleste af hans Breve gaar Reformationsens Grinde; men dernæst ender vi ham som Privatmanden, som Hægemænd og Fader, som Venner og som den, der trods sin enorme Livsvirksomhed alligevel kunde faa Stunder til i det smaa at vide Kærlighed imod og bringe Trøst til dem, han mødte paa sin Vej.

En Ting maa man blot undre sig over, nemlig, at han kunde faa Tid til at skrive saa mange Breve, og af et Brev fra 1518 kan vi se, at han ogsaa selv har undret sig herover. Han skriver i et Brev til Johan Lange: „Jeg gæse hele Dagen fast intet andet end at skrive Breve. Jeg ved derfor ikke, om jeg maatte skrive den samme Ting to Gange; det kan I nu selv se. Jeg er Klosterprædicator, Lærer ved Bordet, bliver daglig henvendt som Sognepræst, er Rektor i Skolen, er Vicarius, d. e. alle Gange Prior, er Ophjmsmand ved Jesteriet i Leibzlen, herbergt Sagfører i Torgau, Udlægger af Paulus, Medudlægger af Salmerne, og tilmed optager, som allerede sagt, Brevskriveriet min mest Tid. Se, hvilken stærløse Mand jeg er.“

Hvad sproget i Brevene angaar, ja, saa fornægter Luther ikke der sit bekendte Lune, og han bruger undertiden meget frie Udtryk og Vendinger, som ikke passer for vor Tids Smag. At lade sig stude heraf og maatte endog komme med nedværdende Udtalelser mod Luther i den Almindelighed, vil kun være muligt, hvor der findes en meget stor Snaversjænet, der i sin Naivitet overser den store Tidsafstand, der er mellem Luther og os. Stant Luther nemlig i saa meget andet er forud for sin Tid, saa forhindrer dette dog ikke, at han i Henseende til hore Dannelse og Politur er et Barn af sin Tid, saa at hans Utrimsmaade i Brevene maa vare paavirket heraf. Herpaa kan følgende Eksempler nævnes. I ovennævnte Brev, hvor han ogsaa taler om Vesten, siger han overfor Johan Langes Raad til at sngte: „Hvorken skal jeg sngte Jeg tænter ikke, at Verden forgaar, og ogsaa Breder Martinus gaar i sin Grav.“

Naar man ser hen til de ydre Omstændigheder, hvorunder disse Ord blev skrevne, maa man sige, at der herer et sjældent godt Lune til for at kunne udtrykke sig saaledes.

I et Brev fra 1518 til Pave Leo den 10. siger han bl. a.: „Jeg herer, allerhelligste Fader, at der gaar slemme Rygter om mig, og at nogle gode Venner har gjort mit Navn stinkende for Eder.“ At bruge Ordet „stinkende“ i denne Forbindelse forekommer jo os lidt mageløst. Længere henne i samme Brev siger han: „Men den haarde Nød tvinger mig Gaas til at snævre med blandt Søanerne“; her viser han, at han foruden paa en fornøjelig ogsaa paa en rammende Maade kan bruge sit Lune i Ironiens Tjeneste. I et Brev til Johan Staupitz fra samme Aar skriver han følgende om dem, der sælger Afsked: „Hine Jorere for den tære Stilling (eller for de arme Sjæle, skulde jeg vel sige).“ I et Brev til Andreas Carlshadt fra samme Aar skriver han om en pavelig Legat: „Af Navn er han maatte en Tomij, men i Virkeligheden er han en saa utlar og uforsandig Theolog eller Kristen, at han ikke duer mere til at bestemme denne Sag end et Væsel til at spille paa Harpe.“ I et Brev fra 1519 til Kurfjort Frederik af Sachsen udtaler han sig stærkt for, at Striden med Paven ikke skal bilægges og siger: „Saa vil Spillet begynde, nemlig at Paven skriver Tefsen, og at jeg sejer Oloferne til — hvilket dog ikke var onstelig.“ I et Brev fra samme Aar til Paven skriver han: „Jeg naadigt til Gærs arme, lille Faars Bragen.“ I et Brev fra 1520 til Georg Spalatin skriver han med Hensyn til sin egen Livsfare: „Jhi hvad kan Menneftene gæse? Slaar de os ihjel, saa kan de dog ikke gæse os levende igen for at sla os ihjel endnu en Gang. Et Eksempel paa, at den Uforsagthed, som hans klippefaste Tro gav ham, kunde give sig Udslag i en Ytring fuld af Lune, træder jo klart frem i disse sidste Ord af ham.

I et Brev fra 1521 til hans Fader, Hans Luther, skriver han om Djævelen: „Han har jo rafet mod mig med saa mange Rænter og Paafund, at

jeg tit har undret mig og tænkt, at det not var mig gaaet alene blandt alle Mennefter, som han saaledes gilløs paa.“ Djævelen omtaler Luther i det hele taget meget i sine Breve; baade her og der finder han hans fædelige Jndsyndelse, som han ofte skildrer med meget drastiske Udtryk.

Talen om Djævelens Personlighed saavel som hans direkte Jndsyndelse paa Menneftene er jo i fuld Overensstemmelse med den lutherste Dogmatik og nøje bygget paa Striftens klare Udsagn; ikke dette mindre gaar Luther maatte her, hvor Talen er om Djævelens Jndsyndelse, lovlig vibt, idet han vist undertiden foretæller sin egen syndige Naturs Jndsyndelse med Djævelens. Ganske vist befinder vi os her paa et Omraade, hvor det for Mennefter er umuligt at drage den rette Grænse; men man maa dog bogte sig for at give Djævelen Stund for noget, som ens eget syndige Jeg er Ophav til, da det ellers let kan føre til et lovligt lemfælsigt Syn paa en selv, uden at jeg dog mener, at Luther i mindste Maade skulde have gjort sig skyldig i denne Henseende, hvilket jo vilde hade Historien ganske imod sig.

I et Brev fra 1522 til Kurfjort Frederik af Sachsen skriver han med Hensyn til Hertug Georgs Brede: „Saa meget ved jeg dog med mig selv, at derom det git til i Leipzig som i Wittenberg, saa vilde jeg ride derind, om det saa regned 9 Dage med lutter Hertug Georg, og enhver af dem var 9 Gange saa rafende som denne.“ Ja, Luther var sandelig ikke bange af sig, og man maa sige, at han formaade at udtrykke det ved tydelige og klare Ord. I et Brev fra 1525 til Johan Klüber skriver han med Hensyn til sine mange Modstandere, der stadig udtælder og bagvælder ham: „Jeg maatte have meget Læder, derom jeg skulde give enhver af dem en Mundturo paa.“ Dog maa man vel sige, at Læder i den forstaaede havde Luther ikke et saa lille Forraad af, hvad han ogsaa ved passende Værdighed forstod at vise.

Ogsaa med Hensyn til Brevenes Overstrifter og Slutningshilsener fremtræder Luther som et Barn af sin Tid ved sin højrædende Stil, der særlig forekommer os lidt underlig, naar han i. Eks. skriver til sin Hustru. Han skriver saaledes til hende: „Til den højrædte Fru Catharine Luther, min naadige Hustru i Wittenberg“ eller „til min hjerterstære Hustru, Catharine Luther, Doktorinde, Julebøferinde, Fru paa Svinetoret“ (Luthers Hus laa paa et Torv af dette Navn). Naalvig den sidste Overstrift synes isjæfneladende, men maatte ogsaa Luther mere sig lidt over Tidens gangige Stil, hvilket Ledenes store Antal og navnlig det sidste Ved tunde tyde paa, samtids med at han slutter Overstriften saaledes: „Og haad mere hun monne vare“. Som Eksempel paa Understrifter i Breve til hans Hustru kan nævnes: „Din tære Herre, Martinus Luther“ eller „Ederes Helligheds villige Tjener Martinus Luther“. For Resten gælder det om alle hans Breve, at hans Understrifter ofte betæjler. Som ung, da han endnu ikke var traadt offentlig frem mod Pavedømmet, skrev han i Reglen som Understrift: „Broder Martin Luther“. Undertiden med Tilfjæle af Augustiner. Senere, da han havde erhvervet sig de forskellige theologiske Grader og var bleven en stor Mand indenfor sin Munkeorden, kunde han understrifre sig som: „Broder Martin Luther, Profesfor i den hellige Theologi, Vicarius for Augustinerordenen i Meissen og Thyringen“; dog kunde han og paa den Tid nøjes med at tilfjæ: „Augustiner“ eller „Vicarius“ eller „Doctor“ eller ogsaa helt unlade at tilfjæ noget. Til en Mand som Johan Staupitz kunde han underbetegne sig som: „Ederes Discipel, Broder M. L.“ Og til Keiser Carl den Femte kunde han understrifre sig som: „Ederes burdshelligste, kongelige og kejserlige Majestæts hengibne Client M. L.“ eller overfor Kurfjortien som: „Ederes kurfjortelige Naades tro Tjener“, medens han overfor Paven i 1519 kun understrif sig som: „Broder M. L., Doktor“. Den Understrift, som han maatte holde mest af, var den, han bruger i et Brev fra 1523 til Hertug Georg af Sachsen, nemlig: „M. L. af Guds Naade Evangelia i Wittenberg“, en Understrift, der jo forudfætter hans absolute Brud med Rom, idet han herved indirekte vil sige, at han i Modstæning til Papismen har bragt det rene og

fænde Evangelium for Dagen. Men om Godeparten af alle hans senere Breve gælder det, at han kun understrif sig som M. L., et Navn, der jo ogsaa nu havde faaet en saadan Klang, at al videre Tilfjæle var unødvendig. —th.

Den „blajerede“ Kavalier.

Uden i mindste Maade at ville anbefale eller forsvere den „blajerede“ Kavalier, som omtales i „Danstereu“ af 10. Juli under Overstriften „Kjællier og Løg“, saa vil jeg dog her i dette lille Jndlæg tillade mig at sige, at naar det for den unge Kvinde kommer til det Punkt i hendes Liv, da hun skal tage denne den vigtigste Bestemmelse af alle for hende for dette Liv, da er der meget andet end dette, der kan og maa komme i Betragtning, om end vedkommende Mand indtil denne Dag har levet et Liv fri for Plet eller Lyde. Og stant jeg nu langt fra vil tilraade nogen Kvinde at tage en Mand til Hægtefælle for at reformere ham eller derved gæse et bedre Mennefte af ham, saa er det dog en Kædsgering, at mangen ufædig, og om man vil, blajeret, ung Mand er bleven til en monsterværdig Hægemænd, medens det paa den anden Side er lige saa uomtvisteligt, at mangen respektabel, ung Mand, som maatte tilfjætladende aldrig har været ude i Snavet, er i Tidens Løb endt med at blive en Turebroder, eller ogsaa har han ved egentlig Selvgodhed naaget og plaget Livets eller i alt Fald det ægtefædelige Livs Værd saaledes ud af hende, at om ikke Gud Fader i sin Naade haade holdt sin Haand over hende og givet hende Kraft, saa vilde hun være segnet under Verden. Svo tender ikke eller har i alt Fald en Gang i sit Liv set ind i et saadant Hjem, hvor Manden i alle Maader er den eneherfende, og hvor Hustruen som 0 faar dag dette store Eftal — hvor Egentærligheden saaledes har ædt den Smule Kærlighed ud, der fandtes i Begyndelsen, saa at det er bleven for denne Hægtefælle, som Jonas Lie siger i „Lodsen og hans Hustru“: Du estkede dig selv, og du tog mig til Hægte for at hjælpe dig, saa var der to om det.“ Mon der findes et mere bedrøveligt Hjem end dette, hvor Egentærligheden saaledes tronet i Højsfædet og knapt taaler Hustru og Børn om sig, som aldrig er rigtig tilfreds med noget af det, som den selv har, som til alle Tider i sit eget Hjem betragter det som en ufærdiglig Blikt at dije det befæmte, tolde Ansigt frem overfor sine nærmeste. Heltet værdet den Mand's Tvende end af samme Aard og Blod, han kan vise det milde, polerede Ansigt frem for fremmede, fordi han jo er den pane Mand, og ved rofende Ord fra andre over Huset eller Børn kan han tneje med Rastten og sige: „Ja, her er da ogsaa Manden, der forstaaer at regere, ser De.“ Og er saa Kvinde for selvstændig til rigtig at bje sig ind under dette huslige Slaveri, kunde jeg næsten sagt ja, saa er dette jo saa meget værre, thi saa ender det i Surmuleri og ofte i aaben Trætte. I Sandhed ikke hyggeligt at se ind til. Men hvad da, hvor er Manden med det „reneste Kongebled“? Ja, da vil jeg svare: Det er den Mand, som elsker sin Gud og Staber højt af alt og dig næft.

Valg ham, est ham, agt ham, lyd ham alle Dage i Nebgang og Mødgang, i godt og ondt, saa strander I to ikke saa let paa Haabsløshedens Star. I Guds Ord lignes den ægtefædelige Stand ved Jesu Kristi Forhold til sin Menighed, han der ikke kom til Jorden for at lade sig tjene, men for selv at tjene, han, der elsker sine Børn som sine Væftene, han, som ikke lader den ringeste Bøn og mindste Begæring gaa ubert, ja, uopfyldt hen, om han ser, det tjener os til gode. Alt dette vil den Mand lægge sig paa Sinde, som elsker sin Gud og er hdmig over for ham. Han vil aldrig blive nogen huslig Tyrann eller egentærlig Selvherster, for hvis Villie alt og alle maa bje sig. Han vil give andre den Ros og Væse, der tilkommer dem, og han vil begynde med sin Hustru og sine Børn først. Det vil fostre gensidig Lykke, Tilfredshed og Hygge i Hjemmet. Og, Gud ske Lov, der er mangen vis, from og forstændig Hægtehusbond, som gæ dette, enten han faa i sin Ungdom har været en blajeret Kavalier eller en selvgod Egoist. Og saa længe burde enhver sand kristen Kvinde udsætte Tanken om Hægtestand: til hun kan vælge en

Mand, som sætter Gud højest og hende næft. Og saa de andre, hele den store, leifindige, idet tænkende Stare af unge, som gaar til Hægtestanden som til en Dans, lad dem gæse, som de har gjort fra Aains Tid: giste sig, som de finnes bedst og tage Følgerne. Det vil den dog gæse „in spite of all we can say“. S. Klyver.

Bøger
 til
nedsatte Prijer.

Vi har modtaget mange gode billige Bøger, som ikke er opført i vort Katalog. Samme sælges til nedsat Pris, saalænge Oplaget varer. Priserne er netto, og Bøgerne sendes porto frit, til Oplaget er udsolgt, i den Orden, som Bestillingerne indløber. Striv med det sammen, inden det er for sent.

Bøgerne bestilles efter Nummer.

- 45. 30 Modulationer for Orgel eller Harmonium som Forbindelse mellem Salmemelodier. Komponeret af L. Jastrau. Pris nedsat til 15c.
- 46. 26 smaa og lette For- og Efterspil til Salmemelodier for Orgel eller Harmonium. Komponeret af L. Jastrau. Nedsat fra 50c. til 25c.
- 48. Strøtanter af „En Navnløs“, 48 Sider i Omflag. Nedsat fra 20c. til 10c.
- 49. Mindre fra Nordens Historie, af A. Fabricius, 235 Sider i Omflag. Nedsat fra 50c. til 25c.
- 50. Evangelium og Lov, Bidrag til Belysning af deres Følgerorden og Sammenhang i Guds Mund og Menneftelivet, ved P. J. Bertelsen, Sognepræst for Sønderup og Suldrup. 59 Sider i Omflag. Nedsat fra 25c. til 10c.
- 51. J. C. Rudolph Frimodt som Præst og troende Kristen, af Pastor C. Krag, Præst ved Jøbstirten i København. 31 Sider i Omflag. Nedsat fra 15c. til 5c.
- 52. Paa Helliggjørelsens Vej, religiøse Betragtninger af Jacob Paulliff. Indhold: Kristusbillet, Det hellige Arbejde, Vi er borte til Kristi Død, Bliver som Børn, De to Søner, De onde og de gode Dage, En med Gud, Horeledes bruger du Guds Ord? Kærlighedens Krav, Det betroede Guds, Kristendommens Udvor. 177 Sider i Omflag. Nedsat fra \$1 til 40c.
- 53. Livet i Gud, religiøse Betragtninger af Jacob Paulliff. 191 Sider i Omflag. Nedsat fra \$1 til 40c.
- 54. Herren og Tjenerne, Prædicationer af Jacob Paulliff. 260 Sider i Omflag. Nedsat fra \$1.25 til 50c.
- 55. Nogle Digte af Chr. Winther. Af Jndholdet fremhæves: Den første Ekturion, Gulbalderen, Sjælland, Danfen i Skoven. 238 Sider i Omflag. Nedsat fra \$1.20 til 40c.
- 56. J. E. Andersen's Samlede Strifter, Supplement til „Mit Livs Eventyr“. 180 Sider i Omflag. Nedsat fra 40c. til 15c.
- 58. Prædicationer i Advent og Jul over de nye Evangelietekster af Dr. B. J. Fog, Sjællands Biskop. 103 Sider i Omflag. Nedsat fra 50c. til 20c.
- 59. Et rigt Parti, Stuepæl i to Akter af Magdalene Thorsen. 160 Sider i Omflag. Nedsat fra 70c. til 20c.
- 60. Dagbogsoptegnelser af Pastor Thomas Nordens efterladte Dagbøger. 59 Sider i Omflag. Nedsat fra 30c. til 15c.
- 61. Digte af Magdalene Thorsen. Jndeholder 38 fortrinlige Digte. 158 Sider i Omflag. Nedsat fra 80c. til 25c.
- 63. Herulf Nordal, en Fortælling fra det forrige Aarhundrede af Magdalene Thorsen. 499 Sider i Omflag. Nedsat fra \$1.20 til 60c.
- 64. Historiske Fortællinger og meddelte af A. E. L. Grove Rasmussen, Sognepræst for Allerup og Davinde. 212 Sider i Omflag. Nedsat fra 50c. til 25c.
- 66. Gamle Nielsen. En kulturhistorisk Selvbioografi fra 1799 til 1888, opfæret af Anton Nielsen med Forfatterens Portrat. 134 Sider i Omflag. Nedsat fra 80c. til 25c.
- 67. Jacob Chr. Lindberg, Den danske Kirkesags Fortæmpere, Et Mindekrift af Frederik Nygaard, med Jacob Chr. Lindbergs Billede. 82 Sider i Omflag. Nedsat fra 60c. til 25c.

Danish Luth. Publ. House, Blair, Nebr.